

Rogaška Slatina, 17.11.2005

NAŠE GESLO SE GLASI:
Mladostnik brez skrbi

Lepega dne se uležem na kavč in vklopim tevejko. Po televiziji je bila prav v tem času predvajana reklama, ki je šla takole:

»Kaj naši otroci vedo o Burkina Fasu?«

»To je mesto v Afriki.«

»Nekaj, povezano z Afriko.«

»Ne vem.«

»Večina naših otrok ve, kaj je Burkina Faso, toda otroci teh krajev ne vedo niti, kaj je šola.«

Reklama mi je segla močno v srce in začel sem razmišljati o svojih pravicah takole:

pred trinajstimi leti je po naši hiši odmevalo: »Tonč, čas je!« Po naporni noči je sestra prišla naslednje jutro in rekla: »Tu imate svojega prvorojenca, sina.«

S temi besedami mi je medicinska sestra, tedaj še neboljenemu dečku, dala vedeti, da sem si z rojstvom pridobil pravico do življenja in pravico do zaščite.

S prvim letom sem že spregovoril prvi besedi: »Ati, mama!«

Morda se vam bo zdelo smešno, ampak s tem, ko sem izrekel ti besedi, sem že imel novo pravico. Pravico do lastnega izražanja mnenj (pa četudi jih še sprva, logično, nisem mogel).

Leta so minevala in tudi zame je napočil čas obveznosti. Že prvi dan se je nanašal na naše pravice. Učiteljica je začela takole: »Dragi učenci, danes ste prvič v šoli: Morda ve kdo, kaj se je vašim pravicam zgodilo danes?« Razred je bil ovit v smrtno tišino, saj nihče ni poznal odgovora. Ko je učiteljica to opazila, je nadaljevala: »S tem, ko ste danes prvič prestopili šolski prag, ste dobili pravico do izobraževanja.«

Pravica, pravica, pravica. Koliko pravic! Stavim, da bi lahko o njih debatiral kar cel dan. Ob teh mislih se je v moji glavi porajalo vprašanje: Zakaj neki? Zakaj neki imamo mi toliko pravic, oni tam doli, naši vrstniki, pa se vsak dan sprašujejo, ali bodo preživeli noč?!« Ko takole razmišljam, se mi naposled posveti: »Seveda! Denar, denar sveta vladar. Mi ga imamo tu skoraj v izobilju, tam doli pa ga ima le nekaj bogatih družin.«

Ker si ne morem predstavljati življenja brez pravic, sem, namesto da bi kupil paket čipsa, poslal SMS in daroval 200 SIT za te otroke. Pozivam vas, da to storite tudi vi, saj bomo s tem pripomogli k njihovemu boljšemu jutri. Ker pa vsak danes gleda le še nase, vam povem, da boste od tega imeli tudi vi velik privilegij. S temi ljudmi bomo živeli v složnosti in miru, vojn med nami in izgrediv, kot jih lahko sedaj spremljamo v Franciji, več ne bo, oziroma se bo to število bistveno zmanjšalo.

Aleš Očko, 13 let

